15 Ιουνίου 2018

Κληρικός κατασκευάζει φλογέρες από σπάνια υλικά και κάννες όπλων

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

Σωτήρης Λέτσιος | Ορθόδοξη Αλήθεια

Ο π. Ιωάννης Πριλίγκος, εφημέριος στον Ναό της Παναγίας «Ρόδον το Αμάραντον» στον Πειραιά, παίζει κλαρίνο από 13 ετών, ενώ για τις δημιουργίες του χρησιμοποιεί μερικά από τα πιο περίεργα αντικείμενα

Η μουσική ρέει στο αίμα του π. Ιωάννη Πριλίγκου από τα παιδικά χρόνια του. Μεγάλωσε στο χωριό Μακρύσι της Αρκαδίας, σε μια οικογένεια με έντονη μουσική δραστηριότητα.

Ο πατέρας του έπαιζε κλαρίνο και φλογέρα, ενώ οι θείοι του ήταν δεξιοτέχνες στο βιολί και το λαούτο. Ολες αυτές οι προσλαμβάνουσες έπαιξαν τον ρόλο τους στη διαμόρφωση της μουσικής παιδείας του π. Ιωάννη, εφημερίου στην Εκκλησία της Παναγίας «Ρόδον το Αμάραντον» στον Πειραιά επί 22 συναπτά έτη.

Αγάπησε ιδιαίτερα τους ήχους του κλαρίνου και της φλογέρας, αλλά και την ατμόσφαιρα που επικρατούσε στα παραδοσιακά γλέντια των χωριών με την τήρηση των εθίμων.

«Οι εικόνες από τους γάμους φάνταζαν ως κάτι πολύ εντυπωσιακό στα μάτια ενός παιδιού τότε. Η άφιξη της νύφης από ένα διπλανό χωριό συνοδεία εβδομήντα αλόγων δεν είναι κάτι που μπορείς να δεις σήμερα. Ή ακόμη και οι παρέες των αντρών που τραγουδούσαν από σπίτι σε σπίτι με αφορμή τις γιορτές…» αναπολεί με νοσταλγία ο π. Ιωάννης.

Η ενασχόλησή του με το κλαρίνο άρχισε σε ηλικία 13 χρονών, ενάντια στη θέληση του πατέρα του, αλλά με την ενθάρρυνση της μητέρας του, με πρωτοβουλία της οποίας αγόρασε τότε το κλαρίνο! «Πού με έβρισκες, πού με έχανες, μέσα στους καλαμιώνες ήμουν, ψάχνοντας καλάμια για να φτιάξω -άνευ επιτυχίας όμως- φλογέρες. Ωστόσο παιδευόμουν από μικρός για την κατασκευή τους, είχα μέσα μου μια κλίση» θυμάται σήμερα ο π. Ιωάννης και προσθέτει: «Κάποια ημέρα είδα πώς τις έφτιαχνε ο πατέρας μου και διαπίστωσα πώς γίνεται η σωστή κατασκευή».

ΣΤΟ ΨΑΛΤΗΡΙ

Συγχρόνως με το ενδιαφέρον του για τη μουσική αναπτύχθηκε και η αγάπη του για την Εκκλησία και τον λόγο του Θεού. «Από την γ΄ δημοτικού μου άρεσε να πηγαίνω στο ψαλτήρι στην Εκκλησία του Αγίου Δημητρίου, στο χωριό μου. Υπήρξαν ψάλτες που με ενέπνευσαν, όπως ένας γείτονάς μας, ο μπαρμπα-Γιάννης, που ήξερε πολύ καλά τους δοξαστικούς ύμνους και είχε δάσκαλο ψαλτικής τον καλλίφωνο μπαρμπα-Πέτρο Γεωργαντά. Μάλιστα, ο μπαρμπα-Πέτρος στις αρχές του 20ού

αιώνα συνήθιζε να πηγαίνει στις επίσημες εορτές στην εκκλησία φορώντας τη φουστανέλα του! Προσωπικά, έζησα τότε τις γυναίκες που εκκλησιάζονταν φορώντας μακριά φουστάνια, κίτρινα μαντίλια και άλλα παραδοσιακά ρούχα» αναφέρει ο π. Ιωάννης.

Ερχόμενος στην Αθήνα σε ηλικία 18 χρονών, εργάστηκε λίγα χρόνια στο Νοσηλευτικό Ιδρυμα Εκκλησίας της Ελλάδος. Εκείνη την περίοδο ήταν μέλος της χορωδίας του Γεωργίου Σύρκα στην Αγία Τριάδα Αμπελοκήπων, ενώ παράλληλα άκουγε και τη χορωδία του Θρασύβουλου Στανίτσα στον Αγιο Δημήτριο Αμπελοκήπων. Αυτοί οι δύο, μαζί με τον Μανώλη Χατζημάρκο, αποτέλεσαν τους μεγάλους δασκάλους του.

«Ο Χατζημάρκος είχε μεράκι και σου μετέδιδε τον ενθουσιασμό του. Σε κάποια εκδρομή, συνοδεία του κλαρίνου μου, τον κατάφερα να πει και δυο δημοτικά τραγούδια...» τονίζει ο π. Ιωάννης.

Το 1981 έγινε διάκονος στον Αγιο Σπυρίδωνα του Πειραιά και κατόπιν η Ζωοδόχος Πηγή ήταν η πρώτη του ενορία, προτού αναλάβει εφημέριος στην Παναγία «Ρόδον το Αμάραντον».

Τα ιερατικά καθήκοντά του δεν τον εμπόδισαν να επιδείξει το ταλέντο του κατασκευάζοντας φλογέρες! Αφού πήρε τα πρώτα μαθήματα, άρχισε να φτιάχνει δικές του, σκαλιστές φλογέρες.

ΕΛΕΦΑΝΤΟΔΟΝΤΟ

«Μου αρέσει εξίσου να παίζω και να κατασκευάζω φλογέρες. Εχω κατασκευάσει φλογέρες σε όλες τις τονικότητες και από διάφορα υλικά, όπως ο έβενος, οι κάννες των πολεμικών όπλων, ξύλα του Αμαζονίου, ακόμα και ελεφαντόδοντο!» λέει ο π. Ιωάννης .

Φτερά γυπαετού

Και επεξηγεί: «Ως προς τις κάννες των πολεμικών όπλων, ακολούθησα την εξής τεχνική: Αφού πρώτα τις έκοβα, καθάριζα όσες από αυτές ήταν οξειδωμένες. Μετρούσα τα διαστήματα και έπειτα στο μηχανουργείο έκανα τις τρύπες. Εκτός από ελεφαντόδοντο, έχω φτιάξει φλογέρες από φτερούγες γυπαετού! Είναι δύσκολη η κατεργασία αυτή, δεν βρίσκονται εύκολα οι φτερούγες. Επίσης, έχω φτιάξει φλογέρα χρησιμοποιώντας κόκαλο από πόδι στρουθοκάμηλου, αλλά και από κέρατο ταράνδου και ελαφιού! Οσες είναι από ελεφαντόδοντο είναι τέλειες 100%. Η φλογέρα από γυπαετό είναι συνήθως σε τονικότητα μι, φα αλλά και σολ. Το κόκαλο έχει από τη φύση του μια μικρή κλίση, που δεν σου επιτρέπει να κάνεις

πολλά πράγματα».

ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ ΣΤΟ ΒΙΟΛΙ, ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΣΕ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΚΑΙ ΝΗΣΙΩΤΙΚΑ

Δεν είναι όμως μόνο αυτά τα προσόντα του π. Ιωάννη. Ο ίδιος είναι και βιρτουόζος στο βιολί. Σε ηλικία 25 ετών έκανε μεν τα πρώτα του βήματα, αλλά εντυπωσιακότερη εξέλιξη είχε στη δεκαετία του ’90 στη Δραπετσώνα.

Τότε θήτευσε δίπλα σε εξαιρετικούς δασκάλους, όπως ο νυν ιερέας Ευστράτιος Συρίγος και ο Νίκος Νομικός, ασκούμενος σε καθημερινή βάση στην τέχνη του βιολιού.

«Τα παραδοσιακά και τα δημοτικά, τα νησιώτικα μου αρέσουν περισσότερο. Τα καινούργια τραγούδια και οι νέοι ερμηνευτές δεν μου αρέσουν. Ακούγονται μόνο λίγους μήνες και έπειτα ξεχνιούνται» διευκρινίζει ο π. Ιωάννης. Πολλές είναι και οι παρουσίες του σε μουσικές εκδηλώσεις που έχει διοργανώσει η Μητρόπολη Πειραιώς, μεταξύ αυτών και η συμμετοχή του στη Γιορτή Νεολαίας που διεξάγεται κάθε χρόνο στο Βεάκειο με τη λήξη των κατηχητικών σχολείων.

«Μία από τις πιο ωραίες αναμνήσεις τέτοιων εκδηλώσεων που διατηρώ ήταν η αναβίωση στο Παλλάς του παραδοσιακού αρκαδικού γάμου. Οπως και η συναυλία στο Μέγαρο Μουσικής, όπου άρχισα το πρόγραμμα παίζοντας στη φλογέρα έναν ποιμενικό σκοπό» σημειώνει ο π. Ιωάννης.

Σήμερα εξακολουθεί να δίνει συμβουλές για τον τρόπο με τον οποίο κατασκευάζονται φλογέρες: «Βοηθάω απευθείας όποιον έρθει να με ρωτήσει κάτι. Δεν κρύβω τις γνώσεις μου!» καταλήγει ο π. Ιωάννης.

Πηγή: romfea.gr